

[Christophersen.]

på 35-45 mia kr. ud over det, som vi i almindelighed skal bruge, bare for at beskæftigelsen ikke skal blive endnu værre. Derfor er vi også nødt til at diskutere, hvordan denne kapital kan fremskaffes. Er der penge, som vi egentlig havde forestillet os at vi i de kommende år skulle bruge på forskellige mere behagelige formål i det danske samfund - offentlige og private - som vi i stedet med større fordel skulle sikre denne investeringsopgave? Det er altså hele det offentlige og det private forbrug, som på den måde også naturligt kommer i søgelyset.

Det har jo været længe, inden regeringen har villet erkende, at vi nu igen skulle i gang med at bygge fundamentet op for en mere effektiv politik end den, der prægede augustforliget, men sent er bedre end aldrig, og vi håber i venstre, at det ikke viser sig at være for sent. Vi er i hvert fald tilfredse med, at regeringen nu har besluttet at indlede forhandlinger om et nyt og mere holdbart grundlag for de kommende års økonomiske og politiske udvikling. Vi er parate til at deltage i disse forhandlinger, men betingelsen er naturligvis, at der kan opnås et resultat, som er forsvarligt. For det værste, som nu kan ske, er jo, at man gentager tidligere års fejltagelser, så vi om 7 eller 8 måneder står i samme situation eller i en endnu værre situation. Det vil være katastrofalt for vores folkestyre, og det vil formentlig også betyde, at vi ikke længere selv har kontrol over, hvad der så skal ske.

Derfor bør vi for det første alle realistisk se i øjnene, at de forhandlinger, regeringen nu har indvarslet, kan vise sig at være Danmarks sidste mulighed for at få løst sine alvorlige problemer uden international indblanding. Hvis resultatet bliver nye utilstrækkelige foranstaltninger, bliver virkningen massearbejdsløshed, fortsat gældsætning og måske udenlandsk kontrol med vores økonomiske politik som betingelse for fortsat långivning. Vi står altså i denne sommer over for valget mellem en barsk og nødvendig politik på den ene side og på den anden side måske at skulle gå Englands og Italiens vej.

For det andet synes jeg, det er rigtigt - for ord bryder ingen trætte - at sige her ved afslutningsdebatten, at de forhandlinger og det arbejde, der skal finde sted i sommersamlingen, bør præges af åbenhed, af fordomsfrihed, og

der er i hvert fald 4 betingelser, som bør præge dem fra først til sidst. For det første mener vi, at alle emner af betydning for beskæftigelse, valuta og konkurrenceevne bør kunne tages op til forhandling; intet kan være helligt i denne situation. For det andet må det, som besluttes, kunne række et langt stykke frem, frem til i hvert fald slutningen af valgperioden. For det tredje mener vi, at resultatet skal fremme produktion og beskæftigelse. For det fjerde skal det samtidig mærkbart bremse op for den forrygende gældsætning til udlandet.

Det er altså ikke alene en beskæftigelsesplan, vi har brug for. Vi har samtidig brug for en plan, der sikrer, at gældsætningen hører op, og derfor er et kernepunkt efter vores opfattelse, hvordan vi dæmper virksomhedernes omkostninger og dermed styrker deres konkurrenceevne. Kun hvis disse erkendelser og mål kommer til at præge forhandlingerne, er der udsigt til et holdbart resultat.

Venstre forventer, at regeringen er klar over denne nødvendighed, men vil gerne tilføje, at vi ikke alene betragter det som en forpligtelse for regeringen; oppositionen er under samme nødvendighedens lov. Hvis vi i fællesskab påtager os et ansvar, kan vi nå et resultat. I modsat fald vil alle de dystre profetier en efter en gå i opfyldelse, så vil de sidste to års økonomiske udvikling herhjemme uundgåeligt føre os fra den ene mere ubehagelige fase til den anden, endende med, at vores økonomiske og politiske selvstændighed forsvinder. Det pålægger selvfølgelig også regeringen et særligt ansvar for, at forhandlingerne tilrettelægges ordentligt, fornuftigt, åbent, og at man nu ikke i denne sommer begynder at bagatellisere det.

Hvis jeg skal give et godt råd til regeringen her til sidst, vil jeg sige: Lad nu være med at affeje vismændene. Lad nu være med at fortælle, at det ikke er så galt endda. Lad nu være med at male et lyst sommerbillede. Brug i stedet de dystre forudsigelser, der er kommet, til at forberede den danske befolkning på, at vi står over for den hidtil sværeste opgave. Jeg kan godt forstå, det er fristende for en regering, efter at den har ført en politik, som ikke er lykkedes, at ville affeje kritikken, men jeg opfordrer regeringen til i stedet at bruge den som udgangspunkt for, at vi kan komme videre.

Til hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s dagsordensforslag skal jeg kun her til sidst sige, at vi ikke over for de alvorlige problemer, der nu ligger for, ønsker at deltage i en formålsløs